59e jaargang. — N° 3. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag, 13 Januari 1912.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en s zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

Aan Mieken en Cie.

Indien gij de hoedanigheden bezit, waarvan ik verleden week gesproken heb, namelijk, indien gij zuiver zijt naar ziel en lichaam, zachtzinnig van aard en vlijtig aan 't werk, dan zullen er heel zeker jongelingen komen om u hand en hart te bieden.

Moet ge dan de eersten den besten maar aannemen ? O neen ! dan, dan vooral, moet ge goed uit uwe oogen zien, en om uwe keus met verstand te kunnen doen, let op ! uw hart voor alle liefde gesloten houden, totdat ge met zekerheid weet of die jongeling uwe liefde verdient.

« Als ik maar getrouwd ben ! » hebben velen gezegd, die later zeiden : « Kon ik maar ongetrouwd geraken ! » Voor dezulken is na het trouwspel ras het rouwspel gekomen, en om u voor een rampzalig huwelijk te hoeden, roep ik tot u, Mieken en Cie, en zou ik willen dat mijne stem tot aan de uiteinden van 't land mocht gehoord worden. *Wacht u voor de vleiers !*

Wacht u voor de vleiers !
Van hun zoeten mond
Vallen schoone woorden
Met nen vuilen grond.

—

Uit hun vonklend ooge
Schieten stralen of
In uw teeder herte
Dat wordt liefdes grot.

—

Wacht u voor de vleiers ?
Is nu alles schoon,
Ras verkeert den bloemkrans
In een doorne kroon.

* * *

Niemand hoort gaarne zijne gebreken voorzingen, en 't kost al veel moeite zijne gebreken inwendig te erkennen. Daarentegen is iedereen gaarne geprezen, de jonker om zijn rijkdom, de student om zijn verstand, de werkman om zijne hoedanigheid, en de vrouw hoofdzakelijk om... hare schoonheid.

Veel meisjes schijnen de schoonheid niet enkel te beschouwen als eene gave die haar onverdiend werd geschonken en haar plotseling kan ontrokken worden ; maar zij beschouwen ze als eene deugd, die veel gebreken moet goed maken, en de lelijkheid als eene ondeugd, die de goede hoedanigheden in de schaduw stelt en verduistert. Daar zij op de lichamelijke schoonheid zooveel prijs stellen, is er natuurlijk veel aan gelegen, te weten, of zij werkelijk tot de schoonen behooren of niet. Zij kunnen dat in den spiegel wel zien en daarom maken zij van dat meubel een gestadig en overdreven gebruik ; maar zij betrouwen hunne eigene oogen niet, (waar zij volkomen gelijk in hebben !). Ook doet het hun goed in merg en been, en blozen hunne wangen van loutere vreugde, wanneer zij van mansperssonen mogen hooren dat op hun welgevormd lijf een aanminnig kopje prijkt.

't Is wonderlijk, hoe vrouwen, die zoogezegd tot het *zwakke* geslacht behooren, in dat punt sterke stukken kunnen verdragen. Zoo heb ik eene jonge dochter gekend, waar hoegenaamd niets bijzonders aan te zien was : Haren, voorhoofd, oogen, wangen, neus, mond en kin, 't was alles heel gewoon. Niettemin het zij zich door een voorloopen student, die met haar wilde verkeeren, in allen ernst voorhouden, dat zij van al de meisjes uit den omtrek het schoonste hoofdhaar had, de molligste wangen, den bevalligsten mond, den volmaaksten neus, de vriendelijkste oogen ; kortom, de lofspraak was zoo overdreven, dat de dochter zelve weigerde er aan te geloven en van gedacht was dat de jongeling haar voor den zot hield.

Wat deed onze student ?

Hij ging bij den ontvanger van contributie, kocht er voor 1,25 fr. een groot zegelpapier en schreef daarop al wat hij had gezegd en nog veel meer ! Toen twijfelde het meisje niet meer, zij had de verklaring *op zegel* : zij was de schoonste !

Ja, daar wordt soms wat verteld ! En wie in de gelegenheid is, de minnebrieven te lezen, waarin sommige jongelingen den lof hunner uitverkorene in verzen of proza uitgalmen, of wie aan hoek of kant de vleitaal kan alluisteren, waarmee de jongen zijn meisken toespreekt, de benamingen en titels, welke hij haar geeft, de verklaringen, welke hij onder eed wil bekrachtigen, die zou zich otwel d od ergeren om de beigens van den jonkman, ofwel doen 't lachen om de onnoozele lichtgeloovigheid der jonge dochter.

Een deftige dochter, die door een brave, verstandige moeder is opgeleid en hare vijf zinnen nog heeft, is met de dwaze lofspraak niet gediend, en zal schaterbrichende den vleier toeroepen : maak u weg kwast ! Maar... hoeveel meisjes zijn er, die in de verkeering en bij 't hooren van lofspraak, niet eene van de vijf kwijtgeraakt ?...

* * *

Gij, Mieken en Cie, en eerzame Lezeressen, gij moet u door geene vleiers laten beet nemen. Die vleiers zijn olwel onnoozele snullen, die in een eerste kalverliefde niet weten wat ze zeggen ofwel listige bedriegers. Geen enkel dorp misschien, of ge vindt er jongens van 17-18 jaar, die op zekeren dag een zotte kuur krijgen gelijk de kalveren, die in 't vroegjaar voor de eerste maal naar de wei gedaan worden. Zij hebben, (de jongelingen, niet de kalveren), zij hebben op hunnen weg een meisje ontmoet met kroeselig haar en oogen als sterren, en opeens raken zij smoorlijk verliefd ; hun hart staat in vuur en hunne verbeelding, door den rook van dat vlammend vuurken opgejaagd, holt en rolt in duizelige vaart. In dat tijdperk maken zij verzen, waar « hart » onfeilbaar rijmt op « smart », en « lief » op « hartedief ». De verkens van karamellebriefkens zullen zij vaabuiten leeren, en hun Zondaggeld sparen om een « boek van minnebrieven » te koopen en daar wekelijks een paar bladzijden voor hunne uitverkorene uit af te schrijven.

Zij zijn dikwijls te goede trouw, en als gij, Mieken en Cie, ooit van zulken achttienjarigen melkbaard eenen brief ontvangt, waarin hij u prijst als een engel, en zweert te zijn en te blijven « uw dienaar tot ter dood en uw slaaf tot in 't graf », dan moogt ge denken dat hij 't oprecht meent. Maar... het en duurt niet lang ! Wanneer de pot te sterk gestookt wordt en overkookt, schuimt het wel uit en wordt het vuur geblusht ; ge houdt niets over dan vuile asch en stinkenden walm.

Spiegelt u aan het droevig geval van eene mijner kennissen, Emeransken genaamd. Zij was 18 jaar en verkeerde met een jongen van denzelfden ouderdom. De jongen zou hemel en aarde bewogen hebben om aan Emeransken plezier te doen. Alle 14 dagen kwam hij bij haar in 't vaderhuis, en ondertusschen stak hij tweemaal per week briefkens stoor de tuinhaag voor zijn Emeransken ; als hij 's avonds van haar wegging, kon hij een half uur achter die haag alleen staan droomen en zuchten en uitkijken naar het lampken dat uit Emeranskens keuken door de vensters flikkerde. Drie maanden duurde 't gekke spel ; toen kregen de twee ruzie om eene nietigheid, en uit dezelfde haag, die zooveel zwarte zuchten en beloften van eenwige trouwheid gehoord had, sneed de kwast een stevigen stok, waar hij Emeransken op eenen avond zan de kermis komende, meê over haren rug streelde...

* * *

Van die onbezonnene vrijers en piepjonge vleiers, die niet weten wat zij doen, wacht u ; doch veel meer wacht u van de listige vleiers, die heel goed weten wat zij doen en met heel verkeerde inzichten tot u komen.

Wie rechtzinnig bemint, zal rechtzinnig spreken. Al kan en moet hij de gebreken van 't meisje al wat door de vingers zien, toch zal hij haar niet prijzen en verheffen als een engel en evenmin beloften doen die nooit kunnen vervuld worden. De listige vleier is gelijk de kat, die den kandelaar likt, niet omdat zij dien gaarne zou doen blinken, maar omdat zij het smeer zoekt, dat er op gedruppeld is.

De eene vleit u, niet zoozeer om uw hart en hand te winnen, als wel om vaders geldbeugel maghtig te worden. Hij weet en hij zegt dat ge braaf zit en oppassend, voorzichtig, lieftallig en zachtzinnig ; maar toch dat zijn voor hem maar bijzaken. De hoofdzaak is en blijft uw vaders goed. — Ge hebt moeite om het te gelooven ; hel is ! 't Is nochtans zoo : men vrijt hedendaags veel te veel langs den kant waar de beurs hangt.

Andere vleiers (en dit is honderdmaal erger) komen tot u met honing in den mond en venijn in het hart. Hunne dierlijke lusten drijven hen tot u, en leggen hun zoete woorden op de lippen en boose ontwerpen in het hoofd. Ze zijn de bekoorders ; en hecht ge geloof aan hunne woorden, dan vaart ge gelijk Eva met de slang : uwe eer, uwe deugd en uw geluk zult ge er aan inschieten...

Weg met dat ras van vleiers en verleiders ! Vlucht hen, gelijk de duive vlucht voor den sperwer !

ALLERLEI NIEUWS

— VOOR UWE VLOEREN, eischt altijd de cementtegels merk F van G. FIEVE & Cie, Gent. Het zijn de beste.

— LEZERS OPGEPAST. — Wanneer gij een « TOP » bestelt, let wel op dat men U geen ander water schenke.

Er bestaat maar één « TOP BRONNEN » water, en deze die zonder U te verwittigen, ander water geven, wanneer gij « TOP » vraagt, stellen zich bloot aan rechtelijke vervolgingen.

— ZEEPRAAL DER GEUZEN. — De kartellisten zullen boven liggen den 2 Juni, de heer Mechelynck, volksvertegenwoordiger van Gent, heeft het uitgerekend en dan kunt ge er staat op maken.

Hij heeft het toch gezegd aan het blad *La Meuse*, van Luik.

« Van de 18 nieuwe zetels, zegt hij, hebben we er zeker 10 : de twee nieuwe zetels te Thielt en te Turnhout zullen voorzeker ook aan de liberalen vallen. Dat maakt vier in de keering, en wij hebben er drie noodig om de meerderheid te vernietigen »

Hm ! Hm ! M. Mechelynck, ons dunkt dat ge er niet komt.

Als we nu 't goed nazien, dan rekent ge dat de kartellisten van de 18 nieuwe zetels er 12 zullen hebben — 10 zeker volgens u. — Thielt en Turnhout — dat is 12 — dan blijven er 6 voor de katholieken. De katholieken hebben nu 86 zetels ; 6 daarbij is 92 ; de kartelisten, de heer Daens meegerekend hebben nu 80 zetels ; 12 daarbij is 92.

't Staat dus gelijk, M. Daens blij de geuzen gerekend. Ge komt er dus niet. M. Mechelynck, 't is misrekend !

— NIEUWE WAGGONS. — Het Belgisch spoorweghestuur heeft 2000 nieuwe waggons besteld aan Belgische nijveraars.

Dat zal werk en broodwinning verschaffen aan honderden werklieden.

Ge zult misschien denken dat iedereen dat wel vindt ?

Dan zijt ge mis.

Het socialistenblad *Le Peuple* zegt dat het slecht verdokene kiesomkooperij is, die schoone bestelling kort voor de kiezingen.

Doe wel en zie niet om !

— WINTER. — In Kanada en de Vereenigde Staten vriest het reeds ; hier is het begonnen

De vlaag koude zal uit Amerika hier spoedig zijn.

Opgepast dus, gij allen die iets tegen den vorst te beschutten hebt.

— ZEKERE VOORZEGGINGEN voor de maand Januari. Onze huisvrouwen zullen veel kotlie met Trappisten Chicorei Vincart drinken. Ze weten dat zulks goed is.

— HET BOKSEN TE BRUSSEL VERBODEN. — Een radikale maatregel is genomen geworden door de burgemeesters der Brusselsche omgeving, tegen de inrichters van boksmatchen in de hoofdstad en omgeving.

Publieke en betalende boksmatchen zijn in 't vervolg verboden en alleen wordt de sport der boks nog toegelaten in de wapenzalen en private lokalen.

— VAN WEGE DE ZUSTER OVERSTE VAN ST-GERMAIN : Zend mij nog tien doozen Borstpastillen Walthery. Ik vind ze uitmuntend en beter dan al de andere geneesmiddelen tegen hoest en keelpijn.

Huis COLLÉE,
Groote Markt, Tongeren.
DEPOT VAN DEN
INKT GIMBORN

— DE SUIKER. — In 1912 is het honderd jaar geleden dat de suiker van algemeen gebruik werd.

Het was in het begin van 1812 dat meden beetsuiker ontdekte, waardoor de schaarsch zijnde rietsuiker werd aangevuld. In dien tijd werd de suiker als stoofgoed of als geneesmiddel beschouwd. Langen tijd was de suiker alleen verkrijgbaar bij de apothekers, en hij werd verkocht aan 28 fr. het pond. De prijs daalde vervolgens tot op 4 fr.

Na de ontdekking van Margraf daalde de prijs op ongeveer een frank, en werd de suiker een onmisbaar voedsel dat elkeen zich kon aanschaffen.

— DE SCHELE HOOFDPIJN, de duizelingen en de ongestelthedden voortgebracht door de fluimen en de vochten worden altoos genezen in korten tijd door de antislijmachtige Walthery 1 fr. de doos.

— TREZE brengt een bezoeksken aan hare gebuurvrouw en vindt ze bezig met weenen.

— Wel, Mietje, zegt Treze, mijn arm schaap nog maar vier weken getrouwd en hier al zitten schreenuwen !

Mietje : Ja, Treze, al waart gij 't zelve. Mijn man is kandidaat voor de kiezing en nu lees ik in de gazetten van de tegenpartij met wat voor 'ne kerel ik getrouwd ben !

— HET VEL VAN DEN BEER. — Het liberale blad « L'Etoile Belge », na een overzicht gemaakt te hebben van de gebeurtenissen van het jaar 1911 voegt erbij : Indien de kiezingen van 2 Juni toekomende aan de kartellisten de meerderheid niet geven dan zullen ze toch de katholieke meerderheid zooveel verzwakken dat deze machteloos zullen zijn.

Men ziet het, « L'Etoile » begint al te twijfelen aan de liberale viktorie. Hoe nader de kiezingen komen hoe minder de geuzen er «Lek» op hebben.

— Cornelis zette 't op een loopken....
Raadt, vrienden, eens waarheen ?
Er eenen pakken van *'t Wit Stoopken*,
Want beter is er geen !...
Vieux Système merk : 't Wit Stoopken
Jacques Neets. Antwerpen.

— IN het jaar 1912 moeten omtrent 17500 jongens opgaan, dat is 27 op honderd van de jongelingen in den ouderdom voor de militie. Op 100 zijn er dus 73 vrij van soldatendienst.

PETIT BEURRE SEC
DE BEUKELAER

— EEN DOOS
« Borstpastillen van O. Francken »
apotheker, te Tongeren,
is voldoende voor de genezing van alle soorten van verkoudheid.

** ALS ZIJ STONDEN TE KIJKEN. — Onlangs zaten in eene herberg eenige groote verstanden (??) te redeneeren over zaken van godsdienst, daar ze de eerste letter niet van verstonden.

« Baas, » riepen zij, « doe zwen hend eens zwijgen, die daar ligt te bassen ; we kunnen malkaar niet verstaan ».

De baas ging naar 't hondekot : « Zwijg, beest, « ge weet er immers zooveel af als de mannen die daar binnen bezig zijn » !

PETIT-BEURRE
PAREIN

— GROOTHANDEL IN WIJNEN. — Ch. Canteloup, 1r cru Bourgeois Supérieur van St-Estèphe, eigendom der Naamlooze Maatschappij, oud Huis Léon & Jules HYE DE CROM, wordt bijzonder aan de Heeren Wijnhandelaren aanbevolen, Château Canteloup werd in 1906, dank aan de zorgvuldige teelt, met den eersten prijs bekroond op de Landbouwtentoonstelling van den Médoc.

Voor prijzen, beleefd verzoek zich te wenden aan den zetel der Maatschappij te Gent of aan Château Canteloup, St-Estèphe, Médoc, Frankrijk.

N. B. — De aandacht der Heeren Wijnhandelaren wordt er op gevestigd dat Château Canteloup enkel echt is met het brandmerk van 't kasteel.

Niet te verwarren met andere wijnen van denzelfden naam die niets gemeens hebben met de Médocwijnen en niet als CHATEAU Canteloup mogen verkocht worden.

— FONTEINPENNEN van af 0.50 fr.
Met goude pen van af 4,75 fr.
Boekhandel COLLÉE, Tongeren.

*** MEER DAN TIJD. — Weduwe : « Hier, hebt ge een paar schoenen van mijnen man zaliger ».

Bedelaar : « Dank u ! (ze bekijkend en ziende dat zij ver versleten zijn). — « 't Was meer dan tijd, Madameken, dat uwen vent er van onder trok, geloof mij ».

— HENNEN LEGSTERS. — De goede legster zijn deze, die gevoed zijn met het *beste voedsel* van het Syndikaat van Landen, (genig fabrikant). Vereischt geplombeerde zakken met het gedeponeerd merk.

TONGERSCHE PAPIERHANDEL
Huis COLLÉE, Tongeren.
Fabriek van papierenzakken.
Inpakpapier.
— IN 'T GROOT EN IN 'T KLEIN. —

*** 'T WAS VERDIEND. — Een priester spoedde zich om den klaar staanden trein niet voor zijn neus te zien vertrekken.

Vlug binnen gewipt, maar... alle plaatsen zijn bezet. Neen toch naast een dik heerschap was nog eene plaats ; er lag echter een reiszak op.

— Bezet, vraag de priester.

— Door mijn vriend, hij komt dadelijk. Ge zult eene andere plaats moeten nemen.

— 'k Zal eene andere zocken zoodra uw vriend terug is.

De trein rijdt weg. Er komt geen vriend.

— Hela ! roept de priester een beamte toe, grijp dezen reiszak. Iemand, die zoo juist afgestegen is, heeft hem laten liggen.

— 't Is de mijne ! roept vol schrik het dikke heerschap...

Te laat, hij vloog het venster uit. Of er gelachen werd.

tegen het vuur TABLET VRACHTVRIJ
COFFRES-FORTS FICHET tegen de diefstal
7, R. D'ASSAUT. BRUSSEL.

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groensel markstraat, 33, Huis CAMPOFOSTO, gesticht in 1866.

Horlogiën in allen aard met grooten afslag.

—o— KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BAT, BEDIENNE.

Marmers. Schilderijen.

Sèvres, Saxe, Copenhague (echtheid gewaarborgd). Kleine meubels.

Paul Guastalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4925.

—o— **Migraine, hoofd- en tandpijn névralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 on 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zoomiet, wendt u ot de apotheek Gauthier, Mechelen.

Maison Aug. FOURNIER
Successeurs :
JEAN RANSY & Cie
Agents de change
2, RUE DES DOMINICAINS, 3, LIEGE

Fumez le CIGARE
L'HYGIÈNIQUE
COMPOSITION HAVANE
En vente dans toutes les bonnes maisons.

Bij G. Van Even-Pansaert
VLASMARKT, TE TONGEREN,
altijd te bekomen allerlei soorten van **fruit aardappelen** en **groensels.**

HUIS COLLÉE
— GROOTE MARKT, TONGEREN —
NIEUWE EN SCHOONE KEUS IN
-: Bureelinktkokers :-
— VOORDEELIGE PRIJZEN. —

ESCARGOTS
préparés ou non
hez Mme LÉONIE VERMIN, Marché au lin, Tongres

KOSMOS
Maatsch. Levensverz. Lijfrente enz. opgericht te **Zelst (Holland) 1862**, in België werkende sedert 1882. Waarborgfonds : 66,880,735 fr. *vraagt AGENTEN* met goede relatiën, tegen voordeelige conditiën. — Tarieven gratis op aanvraag toegezonden.
Brieven Directie voor België : **59, Boulevard Anspach, Brussel.**

De helft beter koop !
Verzekeringen van allen aard.
GUNSTIGSTE VOORWAARDEN.
Waarborg van den Staat.
Hoofdagent : Henri DENIS,
Piekelpoelstraat, 27, TONGEREN.
VOOR AANNEMERS EN METSERS.

A vendre locomobile 6 chev.
bon état de marche, prix modérés.
RUE GRETRY, 229, LIÈGE.

HET GEHEIMZINNIG HUIS

(29e VERVOLG).

— Ik wil mij nu verder er niet over uitlaten. De toekomst zal het leeren zegde zij.

En hierbij bleef het. Mev. Lumley was nu eenmaal met Rennie ingenomen en had vertrouwen in hem : en hoewel de meisjes dit vertrouwen niet deelden, zoo hadden zij toch voor het oogenblik nog geen overtuigende argumenten aan te voeren, om het te schokken.

Nog voor de dag ten einde neigde, verkreeg Betty, de grootst mogelijke zekerheid dat de secretaris inderdaad zijne belofte gehouden en met Martina gesproken had.

Varteerd van Verlangen om van Cedric Mann iets te hooren, had zij den ganschen namiddag op den uitkijk gestaan naar den postbode. Wel had zij den kapitein verboden haar weer te schrijven ; maar toch hoopte zij zoo innig, het arme kind, dat hij in dit geval haar ongehoorzaam wezen zou. Zij zelf had hem dien morgen het volgende wanbopige briefje geschreven :

» Liefste Cedric !

» Ik heb u wel verzocht om niet te schrijven, omdat ik vrees dat uwe brieven hier zouden kunnen worden onderschept. Maar o, het is toch wel vreeselijk hard voor mij, te hebben moeten zien wat ik laatst bij de Benfields en nu weer gisteren avond zag, en dan geen woord van u te hooren ! — Hebt ge mij werkelijk nog lief ? Of houdt ge meer van Mevr. Clare, die afschuwelijke vrouw met hare geverfde haren, — of van de doove Lady Marcia ? — Och, zeg het mij toch eens ! Zal ik u morgen weer bij de Benfields aantreffen ? — Ik wil alles voor u uitstaan en verdragen, als ik maar zekerheid heb van uwe liefde ! — Mijne tante is werkelijk krankzinnig, of zoo goed als, geloof ik. In elk geval, zij wil ons haar geld niet nalaten, tenzij een van ons beiden dien Rennie trouwt ! Verbeeld u zoo iets !

» Voor eeuwig, uwe arme kleine Betty ».

Dit epistel had naar hare berekening, de kapitein met de middagpost moeten ontvangen ; en nu zag zij voordurend uit naar een antwoord, hetzij over de post, hetzij door particuliere bezorging. Eindelijk na het thee-uur, terwijl zij weer uit het venster gluurde op de straat, hoorde zij achter haar een voetstap en een valschen lach in haar oor :

— Zoo, zoo, jonge dame — ge hebt me eens zwart willen maken bij M. Rennie, hé ? — Jawel, voor eene dienstbode past 't natuurlijk niet, een vrijer te hebben, — maar dat jonge dames 's avonds in den tuin afspraken hebben met heeren — dat is in den haak, hé ? — O ja ! De eene mag de koe stelen, en de andere mag niet over het hek kijken, niet waar ?

Het donkere gezicht van de kamermeid, nu door valschheid nog leelijker dan gewoonlijk, greinsde haar giftig aan ; en hoewel in het eerst verschrikt, stond Betty niet met een antwoord verlegen.

— Niemand had er iets tegen dat ge een vrijer hebt, zegde zij, als het daarbij behoorlijk toegaat. Waarom zoudt ge niet 's avonds in den tuin of aan de deur uwen vrijer eens mogen zien ? Maar als ge denkt dat het gas heeft om in het holle van den nacht soldaten in huis te halen, vraag het dan maar eens aan M. Merton, en hoor eens wat hij zeggen zal !

— Ei, ei ? En denkt ge bij geval dat M. Merton of iemand anders, op u niets aan te merken heeft ? — Ik kan u zeggen, jonge damen, dat gij in 't heele dorp over de tong zijt gegaan. Nu maar, als dat dan pas voor jonge dames heeft, dan ben ik blij dat ik maar een dienstbode ben, hoor !

— Laat mij voorbij, Martina. Ik heb met uwe zaken niets te maken. Die gaan Miss Evering en M. Rennie aan, niet mij.

— Miss Evering ? Wat raakt mij Miss Evering ? — En Rennie ? Wat maal ik om Rennie ? — Zeg hem maar dat hij mij wegjagen moet ! Zeg het hem maar — en let er eens op of hij durft !

Verschrikt door de heftigheid en den dreigenden toon van 't schepsel, sprong Betty langs haar heen ; en liep de trap op. En klemmender nog dan ooit drong zich aan de vraag op, wat het toch wel wezen kon, wat Martina zoo driest maakte. Zeker niet door hare schoonheid wat 't dat zij de oude vrouw of den jongen man bekoorde maar blijkbaar bezat zij een soort van macht, van welke zij roekeloos gebruik maakte. Ja, roekeloos ! En juist in die roekeloosheid zag Betty nog hare kans. Want het scheeuwde hare onbeschaamdheid zoo luide uit, dat iedereen ze wel moest hooren, en blijkbaar bekreunde zich om niemands gezag in dit huis, ook niet om dat van hare meesteresse.

En nu, naar haar eigene kamer verdreven, en weder eens uit het vensters kijkende, had Betty eindelijk de voldoenig Cedric en zien aanrijden. Bij het huis stapte hij af en verdween erin. Toen weer te voorschijn tredend, keek hij omhoog, glimlachte, maakte een teeken dat er een brief voor haar in de bus was, steeg vlug weer in den zadel en reed weg.

Betty stormde de trappen af en was reeds in het portaal bij de brievenbus, toen zij tot hare ontzetting bemerkte dat de boosaardig Martina haar reeds voor was geweest en den brief uit de bus had genomen.

— Geef hier, zegde zij, hare hand uitstekend.

Maar de kamermeid, met een sarrend gezicht, hield den brief achter haren rug en grinnikte :

— O neen, o neen, lieve jonge dame ! Ik mag u onder mijne oogen geen heimelijke briefjes laten toestoppen. Ik zal dit kartebelletje aan uwe tante brengen — en als zij het goedvindt dat gij tersluiks correspondentie houdt met heeren — best, dan zult gij het hebben. Maar van mij krijgt ge 't niet.

Zij was een forsch gebouwde en sterke jonge vrouw, zoodat Betty onmogelijk den brief haar met geweld ontnemen kon. Smeeken zou niet, alleen vernederend, maar bovendien nutteloos zijn geweest. Betty moest het dus machteloos aanzien hoe Martina met den brief naar binnen en de trap opging, hoonlachend als zeven duivelen.

Na een oogenblik aarzelen ging Betty haar na ; en toen zij boven kwam, hoorde zij een geluid, dat haar te denken gaf. Het was het opendraaien van het slot van Miss Evering's kamerdeur.

Waarom hield de meid de arme oude dame aldus opgesloten ?

Betty sloop door den gang tot aan de deur in kwestie. Daar hoorde zij de sleutel aan de binnenzijde omdraaien. En dit geluid deed haar eenskaps een plan vatten.

Martina moest vroeger of later weer naar buiten komen, vooral omdat het etensuur naderde en zij beneden hare bezigheden had. Dus besloot Betty, met een popelend hart, heel stil bij de deur te wachten en naar binnen te schieten zoodra de kamermeid naar buiten kwam. Wat niet goelschiks ging, moest dan maar kwaadschiks. Zij wilde 't er op wagen en de gevolgen afwachten.

Het duurde haar eene halve eeuwigheid voor zij weer Martina's voetstappen van uit de slaapkamer in de zitkamer hoorde gaan. Een oogenblik later werd van binnen de sleutel omgedraaid. Nog een ongenblik — daar ging de deur open en Martina trad naar buiten.

Geheel onvoorbereid op Betty's list, kon de kamermeid onmogelijk het binnendringen van het meisje beletten. Betty glipte haar voorbij en was in de zitkamer.

Het rook er duf en benauwd, alsof er in langen tijd geen venster was open geweest. Betty echter hield er niet op, maar vloog de deur binnen naar de slaapkamer, die op een kier stond, roepende :

— Tante, tante Johanna, mag ik binnenkomen ? Ik ben 't, uw nicht Betty.

Met een gezicht vol woede en schrik vloog Martina haar na. Maar Betty onvervaard, stiet de deur van de slaapkamer wijd open en keek met groote oogen naar binnen.

Er was niemand.

— Tante ! Tante Johanna ! riep Betty nogmaals.

Maar zij wist reeds dat zij vergeefs riep. Hare tante was niet in de slaapkamer ; en Martina moest dit geweten hebben, toen zij voorwendde haar den bewusten brief te gaan brengen.

Betty stond als aan den grond genageld.

(Wordt voortgezet).